

ROMÂNIA
TRIBUNALUL SUCCEAVA
SECȚIA COMERCIALĂ CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

SENTINȚA Nr.

62.34

Sedintă publică din data de 16 septembrie 2011

Președinte :
Grefier :

Pe rol, judecarea acțiunii având ca obiect „contestație act administrativ fiscal”, formulată de reprezentantul , cu domiciliul în mun. , jud. Suceava, în contradictoriu cu părâta **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE SUCCEAVA**.

La apelul nominal făcut în sedință publică, a răspuns avocat Solcanu Simona, pentru reclamant lipsă fiind părâta.

Procedura este legal îndeplinită.

Se face referatul cauzei de către grefierul de sedință, după care:

Instanța ia act de faptul că părâta a depus la dosar întâmpinare și comunică un exemplar reprezentantei reclamantei.

Reprezentanta reclamantei depune la dosar dovada achitării taxei judiciare de timbru și timbru judiciar aferente și arată că nu mai are chestiuni prealabile în cauză.

Instanța constată acțiunea în stare de judecată și dă cuvântul la dezbatere.

Reprezentanta reclamantului solicită admiterea acțiunii cu consecința anulării deciziei de impunere din emisă de părâta și obligarea organului fiscal să proceze la soluționarea pe fond a contestației sale formulată împotriva deciziei de impunere nr. , întrucât nu sunt date temeiurile legale.

Consideră că suspendarea soluționării contestației în temeiul disp.art.214 Cod procedură fiscală este facultativă și nu-și găsește aplicarea în textul de lege sus-menționat, reclamantul fiind încadrat eronat la persoane impozabile și înregistrat în scopuri TVA, cu privire la veniturile realizate din 5 tranzacții, încheiate în perioada 01.01.2006-31.12.2010.

Cât privește invocarea art.19 Cod procedură penală, argumentul intimatei nu are eficiență în speță întrucât, conform art.205 Cod procedură fiscală, doar instanța de judecată poate dispune suspendarea pe acest temei.

Mai arată că măsura suspendării este prejudiciabilă pentru reclamant atât timp cât decizia a fost pusă în executare, cu atât mai mult cu cât nu există indicii de săvârșire a vreunei infracțiuni de către reclamant, plafonul de scutire a TVA fiind depășit iar în raport de acest moment, plata este cea la nivelul anului 2009.

Cu privire la penalitate, reclamantul nu a ascuns sursa impozabilă și eronat s-a calculat penalitatea /zi de întârziere.

Consideră că nu este dată infracțiunea de evaziune fiscală și nu există argumente care să suspende fondul contestației cu atât mai mult cu cât nu i s-a dat posibilitatea reclamantului să se apere, în condițiile în care quantumul stabilit de părâță este exagerat.

În concluzie, solicită soluționarea contestației de către intimată, fără cheltuieli de judecat.

Declarând dezbatările închise,

După deliberare,

TRIBUNALUL,

Asupra acțiunii de față, constată:

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Tribunalului Suceava - Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal la data de 17.06.2011 sub numărul , reclamantul

Decizie 68/2011
Data: 17/09/2011

Recuperare - 167
Data: 17/09/2011

-2-

în contradictoriu cu pârâta **DIRECȚIA GENERALĂ**
FINANȚELOR PUBLICE SUCEAVA, a formulat contestație împotriva deciziei de impunere nr. din 14.06.2011, emisă de pârâta și obligarea organului fiscal să procedeze la soluționarea pe fond a contestației sale formulată împotriva deciziei de impunere nr. , întrucât nu sunt date temeiurile legale, solicitând să se dispună anularea acesteia.

În motivarea acțiunii reclamantul a arătat că prin decizia nr. s-a instituit în sarcina sa obligația de plată a sumei de și lei accesori - din care lei dobânzi și lei penalități.

Din conținutul Deciziei de impunere, reiese că că activitatea desfășurată de subsemnatul și începută la data de 08.11.2006 are caracter de continuitate și are caracter economic, imobilele formând obiectul contractelor de vânzare-cumpărare în număr de din care intră în sfera de aplicare TV A, încheiate ulterior datei de 28.12.2007 (când ar fi fost atins și depășit plafonul de scutire TVA), constând în clădiri și terenuri, fiind dobândite prin cumpărare în baza contracțelor și și fiind destinate vânzării ulterioare, în scopul obținerii de venituri.

Reclamantul a formulat contestație împotriva deciziei de impunere, potrivit art. 205 C.pr.fisc., soluționată prin Decizia nr. emisă de DGFP Suceava, Biroul soluționare contestații, prin care s-a dispus suspendarea soluționării contestației conform pct. 10.1 din Ordinul președintelui ANAF nr.. 2137/2011 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea Titlului IX din OG 92/2003, rap. la disp. art. 214 al. 1 lit. a C.pr.fisc., cu motivarea că au fost sesizate organele de urmărire penală sub aspectul săvârșirii de către Asaftei Titianu Ion a infracțiunii prev. de art. 9 al. 1 lit. a L. 241/2005 privind evaziunea fiscală, că între stabilirea obligațiilor bugetare prin decizia de impunere contestată și stabilirea caracterului infracțional al faptei săvârșite există o strânsă interdependentă, încât până la pronunțarea unei soluții definitive pe latura penală DGFP Suceava nu se poate investi cu soluționarea în fond a cauzei și că în speță este aplicabil principiul de drept prev. de art. 19 al. 2 C.pr.pen. ("penalul ține în loc civilul").

Apreciază că suspendarea soluționării contestației în temeiul art. 214 C.pr.fisc. este facultativă, iar în cauză nu-și găsește aplicarea acest text.

Prin contestația formulată în temeiul art. 205 C.pr.fisc. a învederat, în esență, că a fost încadrat eronat ca persoane impozabile și înregistrați în scopuri TVA cu privire la veniturile realizate din tranzacții încheiate în perioada 01.01.2006 - 31.12.2010, mai puțin tranzacția din 30.12.2010, pentru care datorează TVA de lei, sumă achitată la data de 28.04.2011 (conform chitanței

) și că s-au stabilit și calculat eronat obligațiile de plată TV A și accesori pentru vânzările incriminate.

Apărările invocate în cadrul controlului fiscal au fost în sensul că a beneficiat din tranzacțiile avute în vedere doar de din sumele obținute cu titlu de preț, diferența de revenind asociatului conform înțelegerii dintre părți cu precizarea că Declarația aut. sub nr. de datea de numitul are

caracterul unui înscris recognitiv.

Separat de aceasta, tranzacțiile anterioare aprobării prin HCL 99/25.10.2007 vizează terenuri extravilan fără drept de construire (parcela din înscrisă în cu suprafața de mp; parcela din înscrisă în cu suprafața de tnp - după cum rezultă din Adresa a Primăriei mun. Fălticeni), încât nu puteau fi avute în vedere la stabilirea incidentei art. 152 al. 1 C.fiscal.

Arată că singura tranzacție care intră în sfera de aplicare TV A este cea din 30.12.2010, încheiată pentru prețul de lei, TVA datorată fiind de lei, sumă achitată la data de 28.04.2011.

Astfel, plafonul maxim de scutire de la plata TV A a fost depășit în septembrie 2009 și nu la 28.12.2007, cum eronat au reținut organele fiscale. Practic, trebuia să solicităm înregistrarea în scopuri de TVA.

Codul fiscal și normele metodologice de aplicare nu definesc înțelesul sintagmei "caracter de continuitate" a activității desfășurate de o persoană, care să conducă la concluzia că aceasta reprezintă o activitate economică și tocmai această lacună legislativă a generat posibilitatea interpretării diferite (de către organul fiscal, respectiv de către contribuabil) privind calificarea contractelor de vânzare - cumpărare a locuințelor proprietate personală ca activități economice și, pe cale de consecință, încadrarea acestora în categoria operațiunilor impozabile anterior datei de 01.01.2008.

Încadrarea ca persoană impozabilă este strâns legată de calitatea de comerciant dar tranzacțiile imobiliare efectuate de reclamant vizează bunuri din patrimoniul comun codevălmaș supuse prevederilor Codului familiei și nu Codului fiscal, deoarece nu a desfășurat o activitate economică.

Așa fiind, greșit s-a reținut că trebuie verificată incidența art. 152 al. 1 C.fiscal pentru tranzacțiile încheiate în perioada anului 2006, texte sus invocate excludând tranzacțiile cu imobile din sfera TVA, tranzacțiile anterioare aprobării prin vizează terenuri extravilan fără drept de construire (parcăla 1 L din înscrisă în cu suprafața de mp; parcăla din înscrisă în , cu suprafața de mp; parcăla din înscrisă în cu suprafața de mp; parcăla IL din înscrisă în cu suprafața de mp; parcăla IL din înscrisă în cu suprafața de mp - după cum rezultă din Adresa

Cât privește perioada anului 2007, precizăm că L. 57112003 a fost modificată prin L. 343/2006, care a transpus la nivel național Directiva 2006/112/CE privind TVA.

Admițând, prin absurd, că ar fi fost persoană impozabilă, orice vânzare de terenuri construibile ar fi fost o operațiune scutită de taxă, deoarece nu și-au exercitat dreptul de deducere prin depunerea deconturilor de taxă la organul fiscal.

Contra regulilor aplicării legii civile în timp, prin decizia de impunere contestată în prezenta cauză inspectorii fiscali au în vedere perioada anterioară anului 2008, deși prevederile OUG 106/2007 nu se pot aplica retroactiv. Neretroactivitatea legii este prevăzută de art. 15 Constituție.

Prin urmare, urmează a se stabili dacă s-a depășit plafonul prev. de art. 152 al. 1 C.fiscal ulterior datei de 01.01.2008.

În raport de valoarea tranzacțiilor incriminate, plafonul maxim de scutire de la plata TVA a fost depășit în septembrie 2009 și nu la 28.12.2007, cum erau au reținut organele fiscale. Practic, trebuia solicitată înregistrarea în scopuri de TVA conform art. 153 C.fiscal la data de 01.10.2009, în termen de 10 zile de la data atingerii sau depășirii plafonului, care a început să curgă la 09.09.2009.

Singura tranzacție care intră în sfera de aplicare TVA este cea din 30.12.2010, încheiată pentru prețul de lei, TVA datorată fiind de lei, sumă achitată la data de 28.04.2011.

În ceea ce privește accesoriile, consideră că greșit s-au stabilit și calculat retroactiv, dat fiind faptul că reclamantul, prin activitățile desfășurate, a dobândit calitatea de contribuabil și persoană impozabilă, datorând către bugetul statului impozit pe veniturile realizate din tranzacțiile imobiliare și TVA pentru nivelul cifrei de afaceri superior plafonului de scutire prevăzut de legislația fiscală ulterior lunii octombrie 2009.

În contestația administrativă a invocat, prin urmare, împrejurări de natură a pune sub semnul îndoelii existența indicii lor săvârșirii vreunei infracțiuni și care nu pot fi în acest moment verificate pe fond, ceea ce conduce la concluzia că organele fiscale i-au suprimat dreptul de a fi ascultat, înainte de luarea oricărei decizii și implicit dreptul la apărare.

Cât privește invocarea art. 19 C.pr.pen., apreciază că argumentul intimatei nu are eficiență în speță, cât timp soluționarea contestației în procedura administrativă prev. de art. 205 C.pr.fisc. nu reprezintă o judecată în fața instanței civile, suspendarea pe acest temei putând fi dispusă doar de instanta de judecată.

Consideră că decizia de impunere, contestată potrivit art. 205 C.pr.fisc. și menținută implicit prin decizia care formează obiectul acțiunii de față până la rezolvarea acțiunii penale, la data scadenței obligației de plată a fost pusă în executare, fiind expuși riscului executării silite înainte de a fi verificate pe fond apărările noastre din cadrul contestației administrative fiind efectiv

împiedicat să e dovedească pretențiile atât în fața organului fiscal, cât și în fața instanței contencios.

În drept invocă prevederile art. 1, 8, 18 L. 554/2004, art. 274 C.pr.civ. Mijloace probatorii: înscrișuri.

Intimata, prin întâmpinare, arată că, urmare verificarilor efectuate, organele de inspectie fiscală, prin Decizia de impunere nr. din 14.04.2011 emisa în baza raportului de inspectie fiscală cu același număr au stabilit în sarcina contestatorului obligații de plată în suma totală de lei reprezentand lei tva și lei majorari de intarziere tva.

Procesul verbal de control din data de 11.04.2011 înregistrat sub nr. intocmit de Activitatea de Înspectie Fiscală Suceava a fost înaintat organelor de cercetare penală cu adresa nr. din 14.04.2011, existând indiciile savarsirii unei infracțiuni a cărei constatare are o înrăurire asupra soluției ce urmează să fie data cu privire la contestația formulată.

Legea permite organelor care au efectuat activitatea de control să sesizeze organele de cercetare penală în cazul în care există indiciile savarsirii unei infracțiuni.

Având în vedere aceste aspecte, apreciază că în mod corect DGFP Suceava prin Decizia nr. din a suspendat solutionarea contestației formulată de Asaftei Titianu Ion, până la pronuntarea unei soluții pe latura penală, procedura administrativă urmand să fie reluată la încetarea cu caracter definitiv a motivului care a determinat suspendarea, în condițiile legii, respectiv dispozitiile art. 214 din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscală,

Astfel, între stabilirea obligațiilor bugetare prin Decizia de impunere nr. din 14.04.2011 și stabilirea caracterului infracțional al faptei savarsite există o interdependență ce constă în faptul că organele de inspectie fiscală au stabilit că potențul a efectuat un număr de tranzacții imobiliare în perioada 01.01.2006 - 31.12.2010, desfășurând astfel o activitate economică din care a obținut venituri cu caracter de continuitate, fiind depășit plafonul în data de 28.12.2007., motiv pentru care, persoana fizica avea obligația să solicite înregistrarea în scopuri de tva până la data de 10.01.2008.

Având în vedere cele precizate, persoana fizică devine platitoare de tva începând cu data de 01.02.2008, iar pentru tranzacțiile efectuate în perioada 2006 - 2010, constând în vânzarea de bunuri imobile ce nu sunt scutite de tva, s-a stabilit în sarcina reclamantului, o bază impozabilă în suma lei cu un tva aferent în suma de lei..

Aceste constatări au fost transmise cu adresa nr. din 14.04.2011, spre competența cercetare organelor de cercetare penală din cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria Fălticeni, apreciind totodată că organul administrativ nu se poate pronunța pe fondul cauzei înainte de a se finaliza solutionarea laturii penale.

In contextul celor prezентate, a solicitat respingerea acțiunii ca nefondată.

Analizând acțiunea în raport de actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

În fapt, organele de inspectie fiscală îi impută contestatorului că a efectuat un nr. de tranzacții imobiliare în perioada 01.01.2006-31.12.2010 din care un nr. de tranzacții intră în sfera de aplicare a TVA, desfășurând astfel o activitate economică generatoare de venituri cu caracter de continuitate, că la data de 28.12.2007 a depășit plafonul de scutire, dar neînregistrându-se ca plătitor de TVA s-a sustras de la plata acestuia, prejudiciul estimat fiind de lei la o bază impozabilă în sumă de lei, prejudiciu la care se adaugă și accesoriile în sumă de lei.

Potrivit art. 214 pct.1 lit.a) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, organul de soluționare competent poate suspenda prin decizie motivată, soluționarea cauzei, atunci când organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârsirii unei infracțiuni a cărei constatare ar avea o înrăurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă.

Textul de lege incident în cauză instituie astăzi un caz de suspendare facultativă a contestației și nu una obligatorie, mai mult stabilind cerințele pe care trebuie să le îndeplinească luarea unei asemenea măsuri. Astfel, organul competent nu poate suspenda soluționarea contestației administrative decât printr-o decizie motivată și numai atunci când există indiciile săvârsirii unei infracțiuni a cărei constatare ar avea o înrăurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă.

- 5 -

Or, având în vedere că, potrivit disp.art. 65 din Codul de procedură fiscală, sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale revine contribuabilului, care are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal, în timp ce organul fiscal are sarcina de a motiva decizia de impunere pe bază de probe sau constatări proprii, tribunalul apreciază că verificarea susținerilor contestatorului se impune cu atât mai mult cu cât, în realitate, ea servește cauzei penale, constituind temeinicia sesizării.

În ce privește cerința înrâuririi hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă, pârâta se rezumă la a afirma că există o strânsă interdependență între stabilirea obligațiilor bugetare și stabilirea caracterului infracțional al faptei, fără a motiva în ce constă înrâurirea, de ce este considerată hotărâtoare, elemente în raport de care instanța să poată aprecia dacă măsura suspendării este temeinică.

Cât privește invocarea disp. art.19 alin.2 Cod procedură civilă, fără a ignora considerentele Decizie nr.

Curții Constituționale, instanța observă că principiul potrivit căruia „penalul ține în loc civilul” nu are eficiență în cauză, câtă vreme soluționarea contestației în procedura administrativ-fiscală nu reprezintă o judecată în fața instanței civile, suspendarea pe acest temei putând fi dispusă numai de instanța de judecată, inclusiv instanța de contencios administrativ.

Față de toate acestea se apreciază că decizia nr. – emisă de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Suceava - Biroul Soluționare Contestații este nelegală în ceea ce privește măsura suspendării și în consecință va obliga pârâta să examineze contestația pe fond.

Pentru aceste motive,
în numele legii,

HOTĂRÂSTE :

Admite acțiunea având ca obiect “contestație act administrativ fiscal”, formulată de reclamantul , cu domiciliu în mun.

jud. în contradictoriu cu pârâta **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE SUCEAVA.**

Anulează decizia nr. 4.06.2011 – emisă de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Suceava - Biroul Soluționare Contestații.

Obligă pârâta să procedeze la soluționarea contestației în fond.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică azi, 16.09.2011.

Președinte,

Gi er,

163

Red.
Tehnored.
Ex.4/10.10. 2011